

чалнитѣ следи на минали пожарища. И спомнямъ си, че като деца сме стояли до късна вечеръ по Панагюрскитѣ бърда да гледаме огненитѣ езици на голѣмитѣ пожари изъ Родопскитѣ гори. Било отъ невнимание на овчари и дървари, било умишлено или отъ междуселска завистъ, но и тждѣва често е вилнѣла огнената стихия, и огромни пространства сж издѣно опожарени. Изминали сж оттогава десетилѣтия, дѣнеритѣ сж изпогнили или стърчатъ почернѣли като изпочупени кръстове на изоставени гробища. Такъвъ пожаръ е бушувалъ около върха Чадъра (1676 м.) и още по-страхотенъ въ мѣстността Локвитѣ, чиито опустошения и досега навѣватъ страшна тѣга.

Въ долната частъ на Локвенския пожаръ се намира Биндеровата чешма, живъ споменъ отъ разбойническото минало на този неспокоенъ въ миналото планински край. Презъ 1891 г. смѣлиятъ разбойникъ Спаносъ (Шпаньо), бившъ работникъ по рилскитѣ дърворѣзници, плени на гара Бѣльово инженеръ Биндеръ и неговия другаръ Линдеръ и дълго ги развеждѣ изъ потайнитѣ кжтища на Рила и Родопитѣ, съ цель да получи откупъ отъ богатата Баронъ-Хиршова компания, която притежаваше по онова време желѣзницитѣ въ Южна България. Най-дълго време разбойницитѣ сж прекарвали около дѣскорѣзницитѣ на Сестримската Криварѣка. Единъ красивъ и догоре залесенъ връхъ отъ Източна Рила и досега носи името на разбойника — Шпаньовица.

Отъ пожарището навлѣзохме въ една просѣка (прорѣзъ) всрѣдъ гжста борова гора, която покрива рѣта дори до самото теме на върха Сютка. Тукъ попаднахме на дълбокъ снѣгъ, нито достатъчно замръзналъ, за да ни задържа отъ пропадане, нито дотамъ мекъ, за да го разбиваме леко. Пжтуването стана доста досадно за всички ни и мжчително за непривикналитѣ въ борба съ снѣговетѣ членове отъ нашата малка из-